

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: D. J.,
nar., státní příslušnost: Gruzie,

zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. OAM-251/LE-LE05-LE05-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se přiznává odměna v částce 8 228,- Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019 č.j. OAM-251/LE-LE05-LE05-2018, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítá, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé žádosti a neuvedl materiály, ze kterých vycházel při vyhodnocení situace v době podání první žádosti. Žalobce odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 12. 2012, kde se soud zabýval požadavky v řízeních o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu. Stěžejní je podle žalobce vyhodnocení aktuální situace v zemi původu, zejména, zda nedošlo k takové změně okolností, která by založila opodstatněnost podání nové žádosti. Jedině tak lze podle žalobce vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící z například nově vzniklého válečného konfliktu. Takové vyhodnocení má samozřejmě obsahovat též výčet podkladů, ze kterých žalovaný vyšel a srovnání s dřívější situací. Žalovaný v případě žalobce pochybil, neboť se omezil na konstatování, že k podstatné změně situace v zemi původu žalobce nedošlo, což opřel pouze o materiály, které si opatřil v řízení o druhé žádosti, neporovnal tak vůbec situaci v zemi původu se situací, která byla v době žalobcovy první žádosti. Rozhodnutí má proto žalobce z tohoto důvodu za nezákonné.
3. Druhou žalobní námitkou je skutečnost, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obsahem žádosti a s posouzením toho, zda žalobce uvedl nové důvody či nikoli. Žalobce uvedl, že důvodem podání žádosti je potřeba pomáhat nemocné matce. Podle žalovaného žalobce pouze opakoval důvody předchozí žádosti, s tím se však žalobce rozhodně neztotožňuje, neboť podle něj žalovaný jeho situaci posoudil velmi zkratkovitě, aniž by zohlednil, že u jeho matky došlo k zásadním změnám, a tedy i jeho žádost má nyní mnohem silnější důvody. Podle žalobce může i zvláštní rodinná situace za výjimečných okolností být skutečností, kterou je třeba vážit v azylovém řízení. Odkázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č.j. 3 Azs 256/2014-27, kde se podle žalobce jedná o obdobný případ. Přítomnost nesoběstačné matky by podle žalobce mohla být skutečností, kterou žalovaný byl povinen zvažovat. Žalobce konstatuje, že žalovaný se zhoršením zdravotního stavu matky vůbec nezabýval.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se zákonem, rozhodnutí považuje žalovaný za zákonné a správné. Žalovaný zohlednil veškeré zjištěné zkušenosti a opatřil si potřebné podklady, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl, zjistil skutkový stav věci a případ posoudil ve všech souvislostech. Podle žalovaného péče o invalidní matku nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany, navíc tuto skutečnost žalobce uváděl již při první žádosti. Žalovaný považuje opatřené podklady za dostačující, informace o zemi původu žalobce byly zcela aktuální. K posouzení nových skutečností odkázal žalovaný na stranu 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dodal, že Gruzie byla navíc v březnu 2019 zařazena na seznam bezpečných zemí s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie. Žalovaný má za to, že v žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za nové ve smyslu §

11a zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že přímým následkem zastavení řízení není povinnost žalobce opustit území ČR.

5. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. Žalobce podal dne 20. 10. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod podání žádosti žalobce uvedl, že je židovského původu, jako dítě měl negativní zkušenosti. Obává se, že by mu hrozilo zešílení z odloučení od jeho staré matky, která vyžaduje jeho péči. V ČR má ještě družku a syna, od těch by rovněž žalobce nechtěl být odloučen, v ČR navíc žije již dlouhou dobu. Žalobce dále poskytl údaje k žádosti a uvedl, že je židovského vyznání, nikdy nebyl politicky aktivní, je rozvedený a v ČR má syna. Nechce být odloučen od příbuzných v ČR, matka je závislá na jeho péči.
7. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal dne 2. 5. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že žádá z důvodu, že je židovského původu a v minulosti měl neshody s vrstevníky. V ČR měl manželku, s tou se však rozešel, poté měl družku, se kterou má syna, avšak ani s ní už nemá žádný vztah. V minulosti byl několikrát trestaný. Nechce se vrátit, neboť nemá ve vlasti žádné vazby a nechce se též odloučit od matky. Žalobci rozhodnutím ze dne 18. 6. 2014, č. j. OAM-81/LE-BE03-ZA14-2014 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti byl dlouhodobý pobyt v ČR, přítomnost rodinných příslušníků a nepříjemnosti z dětství ohledně židovského původu. Žalovaný při posouzení první žádosti vycházel z informací o zemi původu žalobce, které uvedl na straně 2, 3 a 5 rozhodnutí. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný neshledal. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke zdejšímu soudu, ten ji však rozhodnutím ze dne 21. 3. 2018 č.j. 2 Az 23/2014-30 zamítl.
8. V původní žádosti uvedl žalobce naprosto totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané, tedy nepříjemnosti z dětství související s židovským původem žalobce, touhu zůstat i nadále v ČR, kde žijí rodinní příslušníci žalobce a potřebu péče o starou invalidní matku.
9. Dne 28. 1. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Uvedl, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nové skutečnosti, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Uvedl naopak skutečnosti zcela totožné, konkrétně rodinné vazby v ČR (syn a na péči závislá matka), fakt, že v ČR dlouhodobě pobývá a v Gruzii má obavy z možných problémů v souvislosti se svým židovským původem. K novému tvrzení, že má v ČR družku, žalovaný uvedl, že tato nová skutečnost se naprosto nijak netýká změny situace v zemi původu žalobce, nelze se ani v žádném případě domnívat, že by mohla založit obavy z jeho pronásledování či vážné újmy. Žalovaný též konstatoval, že v zemi původu žalobce nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Situaci v Gruzii žalovaný posuzoval na základě podkladů, jejichž výčet uvedl na straně 2 rozhodnutí.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho konání.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
14. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
16. Podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
17. K námitce žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu v době podání první a druhé žádosti a neuvedl materiály, ze kterých vycházel při vyhodnocení situace v době podání první žádosti, soud uvádí, že tato námitka žalobce je nedůvodná. Soud zjistil, že žalovaný uvedl výčet podkladů, na jejichž základě rozhodnutí učinil, a to v odůvodnění u obou rozhodnutí. Ani v jednom z rozhodnutí žalovaný nedospěl k závěru, že by situace v zemi původu žalobce byla taková, že by bylo možné se obávat, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován nebo by mu mohla hrozit újma. Rozhodnutí o aktuální žádosti navíc obsahuje i závěr, že situace v zemi nedostála od předchozí žádosti takové změny, která by mohla obdobnou obavu založit, je zde tedy i porovnání předchozího stavu s aktuální situací. Ani sám žalobce žádnou relevantní skutečnost v tomto směru neuvedl, neboť výčet tvrzených důvodů byl tentýž jako v původní žádosti. Rozhodnutí proto není nezákonné a soud neshledal deficit v postupu žalovaného. Jeho odůvodnění je i plně v souladu s požadavky Nejvyššího správního soudu.

18. K tvrzení, že má žalobce v ČR družku, soud konstatuje, že žalobce již v původní žádosti ohledně svých soukromých vazeb uvedl, že byl ženatý, avšak s manželkou se rozvedl, následně žil s družkou, se kterou má syna, se kterou však již také není. Z nově tvrzené skutečnosti není dostatečně zřejmé, zda má žalobce další partnerku, anebo zda uváděl družku zmíněnou již v první žádosti. V každém případě je však toto tvrzení zcela irelevantní, neboť ani v případě, že by se jednalo o novou družku, nelze tuto skutečnost považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu, která by mohla být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Totéž platí i o ostatních uvedených skutečnostech, se kterými se žalovaný již vypořádal v rámci původní žádosti. Co se týká námitky, že se žalovaný nedostatečně zabýval tím, že zdravotní stav matky doznal značného zhoršení, soud uvádí, že ani tato skutečnost není relevantní novou skutečností, neboť již v předchozí žádosti žalobce uváděl, že má v ČR invalidní matku, o kterou pečuje a azylově relevantní tento o důvod shledán nebyl. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku o zajištění žalobce č.j. 16 A 32/2019 – 49 *„Žalobce byl opakovaně ve výkonu trestu a v zařízení pro zajištění cizinců, s matkou společnou domácnost nevede, proto je oprávněný předpoklad žalovaného, že péče o matku není zajištěna výlučně žalobcem, proto zde musí být přítomny okolnosti, které péči o matku zajišťují jinak. Zejména však má soud za to, že bylo zcela na žalobci, aby za dobu více jak 5 let učinil opatření k vystěhování do země původu společně s matkou nebo zajistil péči o ní jiným způsobem. Žalobce po celou dobu od uložení správního vyhoštění akcentuje péči o matku, aniž by pro řešení této okolnosti cokoli učinil. Jeho jednání tak lze označit jako účelové, proto soud neshledává nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť tento může s matkou realizovat i v zemi původu.“*
19. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.
20. Rovněž smyslem soudní přezkumu je snaha o odstranění nezákonných vad napadeného rozhodnutí, nikoliv možnost žalobce doplňovat azylové důvody, které neuplatnil během správního řízení, přičemž by tyto nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.
21. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil.
22. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
24. Ustanovenému zástupci soud přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhrady daně z přidané hodnoty ve výši 1.428,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. prosince 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce